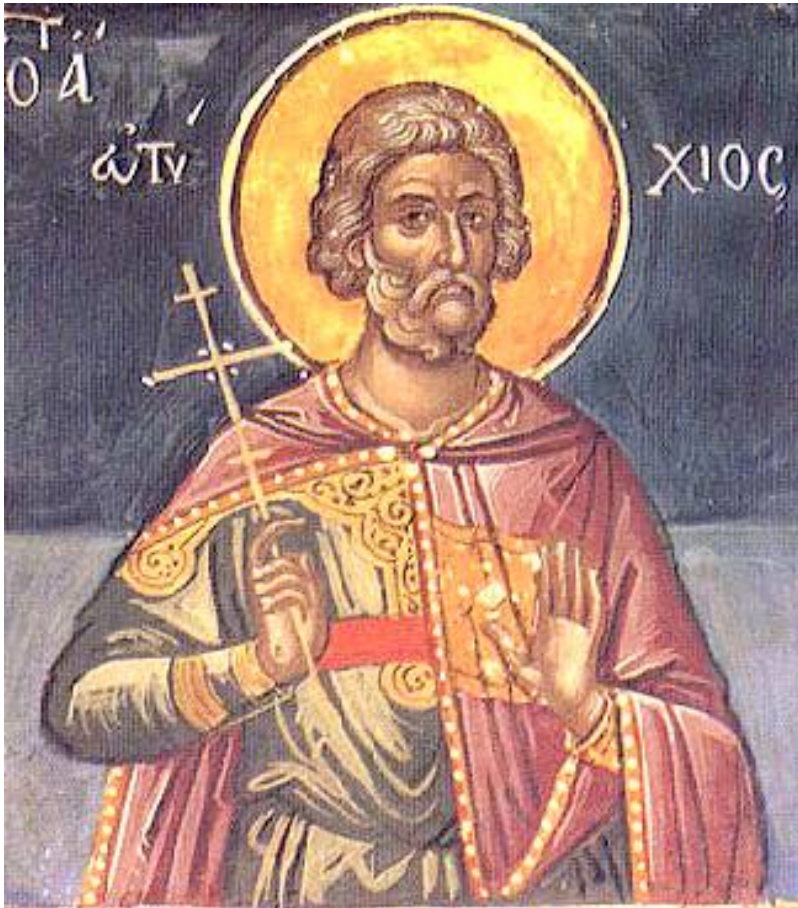

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΥΤΥΧΙΟΣ

Ο Άγιος Ευτύχιος, που η Εκκλησία μας γιορτάζει στις 6 Απριλίου, έζησε, όταν βασίλευε την Βυζαντινή Αυτοκρατορία, ο Ιουστινιανός ο Α΄ (527-565) μ.Χ. Κατάγονταν από το χωριό, Θεία Κώμη της Φρυγίας και ο πατέρας του ονομάζονταν Αλέξανδρος και η μητέρα του Συνεσία. Ήταν και οι δυο πλούσιοι και ευσεβείς Χριστιανοί, κατείχε δε, ο πατέρας του, το αξίωμα του Σχολάριου. Ενώ βρίσκονταν ακόμη στην κοιλιά της μητέρας του, φάνηκε, ότι ο Παντοδύναμος Θεός τον προόριζε, να γίνει ο δικός Του, Μέγας άνθρωπος και ο λαμπρός Αρχιερέας. Η μητέρα του σε κάποια στιγμή που κάθονταν στο κρεβάτι της, είδε όραμα, ότι μια Θεία Λάμψη έλουσε, το δωμάτιο της. Προσπάθησε να δώσει ερμηνεία, σ' αυτό το γεγονός. Γρήγορα, όμως, κατάλαβε, ότι προμήνυε τη γέννηση του παιδιού της, που θα λάμψει και θα φωτίσει, όλους εκείνους, που βρίσκονταν βυθισμένοι, στο σκοτάδι της αμαρτίας.

Έτσι, μετά τη γέννηση του, τον βάπτισαν και του έδωσαν το όνομα Ευτύχιος και στη συνέχεια, φρόντισαν, να τον αναθρέψουν, όσο καλύτερα μπορούσαν. Για να διδαχθεί καλύτερα τις Χριστιανικές Αλήθειες, τον έστειλαν κοντά, στον παππού του Ησύχιο, που

ήταν Ιερέας και έφερε το οφίκιο του Σκευοφύλακα. Κοντά του, διδάχτηκε, τα Ιερά Γράμματα της Εκκλησίας μας και το στόλισμα της ψυχής του, με όλες τις αρετές, που τον έκαναν ξεχωρίζει, από τους συμμαθητές του. Όταν, σε κάποια χρονική στιγμή, έπαιζε μαζί τους και δήλωνε ο καθένας, τι επιθυμεί να γίνει, όταν θα μεγαλώσει, ο μικρός Ευτύχιος, δήλωνε ενθουσιασμένος, ότι επιθυμεί να γίνει, Πατριάρχης. Για να τον βοηθήσουν, οι δικοί του, προκειμένου να πραγματοποιήσει, αυτή του την επιθυμία, τον στέλνουν στη Βασιλεύουσα, κοντά σε σοφούς και ονομαστούς διδασκάλους. Κοντά τους, γρήγορα, διαπιστώνει, ότι του ταιριάζει καλύτερα η Ασκητική ζωή και σκέπτεται να ακολουθήσει, το Μοναχικό Σχήμα και να ντυθεί έτσι, Μοναχός. Και, ενώ, έκανε αυτές τις σκέψεις, μια μεγάλη έκπληξη, φάνηκε να του αλλάζει, όλα του τα σχέδια. Ο Επίσκοπος Αμάσειας, τον καλεί και τον χειροτονεί Επίσκοπο, της πόλης των Λαζιχηνών.

Η χειροτονία αυτή, έδειξε, ότι δεν τον ευχαρίστησε ιδιαίτερα, όμως τη δέχτηκε, γιατί πίστεψε, ότι ήταν θέλημα Θεού. Γρήγορα, όμως, απαλλάχτηκε από τα Επισκοπικά του καθήκοντα και ήλθε σε Μοναστήρι της Αμάσειας, όπου ντύθηκε το Μοναχικό Σχήμα. Σαν Μοναχός παρουσίασε, αξιόλογο έργο και αγαπήθηκε, από όλους τους Μοναχούς. Όμως, αγαπήθηκε και από τον κόσμο, που καθημερινά συγκεντρώνονταν, για να ακούσουν την υπέροχη διδασκαλία του και να ωφεληθούν, από τις πολύτιμες συμβουλές του. Αυτή του την εργατικότητα και το ζήλο, εκτίμησε ο Μητροπολίτης Αμάσειας και του ανέθεσε να ποιμαίνει, όλα τα Μοναστήρια, που ανήκαν, στην δικαιοδοσία του. Έτσι, επί των ημερών του, τα Μοναστήρια γνώρισαν, μεγάλη ακμή και γέμισαν ασφυκτικά, από Μοναχούς. Σ' αυτούς ο νεαρός Μοναχός Ευτύχιος, άφησε να φανούν οι σπάνιες αρετές του, που σε συνδυασμό με τη διδασκαλία του και τις χρήσιμες συμβουλές του, κατάφερε να οδηγήσει πολλούς, στο δρόμο του Θεού.

Λίγο αργότερα και ενώ επρόκειτο να συνεδριάσει Σύνοδος στην Κωνσταντινούπολη, προκειμένου, να αντιμετωπιστούν τρέχοντα θέματα, κλήθηκαν να παραστούν πολλοί Επίσκοποι. Ανάμεσά τους και ο Μητροπολίτης Αμάσειας, που ήδη βρίσκονταν, σε προχωρημένη ηλικία και κατά συνέπεια, του ήταν αδύνατο, να συμμετάσχει. Ορίζει, λοιπόν, εκπρόσωπό του, τον ευφυέστατο Μοναχό, Ευτύχιο, που φθάνοντας στην Κωνσταντινούπολη, συναντιέται, με τον Πατριάρχη Μηνά. Μόλις, τον αντίκρουσε ο Πατριάρχης, θαύμασε το ήθος του και το χαρακτήρα του και του πρότεινε, να μείνει μαζί του, λέγοντας συγχρόνως στους Κληρικούς του, ότι « Αυτός ο Μοναχός, θα είναι, ο διάδοχός μου». Αφού τον γνώρισε και στο βασιλιά Ιουστινιανό, που τον δέχτηκε με χαρά, τον συμπεριέλαβε, στον αριθμό των Πατέρων, που είχαν κληθεί, να συμμετάσχουν, στη Σύνοδο.

Από τις πρώτες αναγνωριστικές συζητήσεις, που αντάλλαξε ο νεαρός Μοναχός Ευτύχιος, με τους αντιφρονούντες, φάνηκαν, τα πλούσια πνευματικά του χαρίσματα και ο πλούτος των γνώσεων, που διέθετε. Γρήγορα, τους αποστόμωσε όλους, με τη σπάνια σοφία του, με αποτέλεσμα, να γίνουν δεχτές, οι δογματικές του θέσεις και απόψεις. Μ' αυτή του δε τη συμπεριφορά και τη σοφία, προκάλεσε το θαυμασμό, σε όλους τους Συγκλητικούς και ιδιαίτερα στο βασιλιά, που ζήτησε να μείνει κοντά του στη βασιλική αυλή και του υποσχέθηκε, ότι θα απολάμβανε, ξεχωριστή τιμή και δόξα.

Όμως, αυτή η κατάσταση, δεν είχε μεγάλη διάρκεια, για το νεαρό Μοναχό, Ευτύχιο. Ο θάνατος του Πατριάρχη Μηνά, που συνέβηκε το 552 μ.Χ., στάθηκε αφορμή, να αλλάξουν και να κλονίσουν, την ήδη ομαλή κατάσταση, που ζούσε το Πατριαρχείο. Πολλοί ήταν εκείνοι, που έσπευσαν να προτείνουν στο βασιλιά, τον δικό τους υποψήφιο, με διάθεση, να δωροδοκήσουν τους πάντες, προκειμένου να πετύχουν, το στόχο τους. Ο βασιλιάς

Ιουστινιανός, όμως, είχε τη δική του προσωπική άποψη και προτείνει το Μοναχό Ευτύχιο, ως, τον πλέον κατάλληλο, για τη θέση του Πατριάρχου. Έτσι, το ίδιο έτος, χειροτονείται, Πατριάρχης Κωνσταντινούπολης και λαμβάνει τη Θεία Χάρη, του Παναγίου Πνεύματος.

Μόλις, αναλαμβάνει τα καθήκοντά του, θέτει σαν πρωταρχικό στόχο, να επαναφέρει, την ειρήνη και την ησυχία στην Εκκλησία, που οι αιρετικοί, με τη συμπεριφορά και τα σκάνδαλά τους, είχαν καταφέρει, να την κλονίσουν. Γι' αυτό το σκοπό, πείθει το βασιλέα, να συγκαλέσει την Αγία Ε' Οικουμενική Σύνοδο, που έγινε στην Κωνσταντινούπολη το 552 μ.Χ. και στην οποία συμμετείχαν, 165 Πατέρες. Η Σύνοδος, ασχολήθηκε με όλα τα θέματα, που αφορούσαν την Εκκλησία και κατάφερε να επαναφέρει και να επικρατήσει, βαθειά και μεγάλη γαλήνη, στους κόλπους της. Η ίδια Σύνοδος, καταδίκασε και τα «Τρία Κεφάλαια», που ήταν τα συγγράμματα, του Θεόδωρου Μοψουεστίας, του Θεοδώρητου Κύρου και του Ίβαν Εδέσης. Μετά την επιτυχία αυτή της Συνόδου, έγινε Πατριαρχικό συλλείτουργο, όπου συμμετείχαν, ο Ρώμης Βιγίλιος, ο Αλεξανδρείας Απολλινάριος, ο Αντιοχείας Δομνίνος και ο Κωνσταντινουπόλεως Ευτύχιος, που ουδέποτε στο παρελθόν, είχε ξανασυμβεί.

Έτσι, επικράτησε ειρήνη και απόλυτη γαλήνη, στους κόλπους της Εκκλησίας, για μεγάλο χρονικό, διάστημα. Όμως, κάποιος ενοχλήθηκε, που έψαχνε να βρει τρόπους, προκειμένου, κάποιους να επηρεάσει και να τους χρησιμοποιήσει, για να πετύχει τα πονηρά του σχέδια. Δεν ήταν άλλος, από το διάβολο, που δε μπορούσε να βλέπει και ο ίδιος να κάθεται, με τα χέρια σταυρωμένα. Βάζει, λοιπόν, σε εφαρμογή, τα πονηρά του σχέδια και τον πρώτο, που πλησιάζει, ήταν ο βασιλιάς, για να του προτείνει, ότι πρέπει να ανοίξει, προσωπικό διάλογο, με τους αιρετικούς. Με τις συζητήσεις αυτές, άρχισε να επηρεάζεται ο βασιλιάς και ξαφνικά κατάφερε να αμφισβητεί, τα Ορθόδοξα Δόγματα, της Εκκλησίας μας. Έφθασε, μάλιστα, στο σημείο να λέγει και να πιστεύει, ότι το Σώμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ήταν άφθαρτο, αμφισβητώντας έτσι, τη σάρκωση και την ενανθρώπιση, του Υιού και Λόγου του Θεού. Ζήτησε δε, από όλους να δεχθούν τη διδασκαλία του και απαίτησε από τον Πατριάρχη Ευτύχιο, να τη δεχθεί και ο ίδιος και να τη διδάσκει, απειλώντας τον, συγχρόνως, ότι αν δεν την δεχθεί, θα αναγκαστεί να τον απομακρύνει, από τη θέση του Πατριάρχου.

Την ημέρα, λοιπόν, της γιορτής του Αγίου Τιμοθέου και ενώ ο Πατριάρχης τελούσε τη Θεία Λειτουργία, κάποιος από τους στρατιώτες έκαναν έφοδο στο Πατριαρχείο και συνέλαβαν όλους εκείνους, που ανήκαν στην υπηρεσία του Πατριάρχου. Ο ίδιος, πληροφορήθηκε το γεγονός, πριν, ακόμη ολοκληρώσει, την τέλεση της Θείας Λειτουργίας και έτσι αναγκάστηκε μετά την απόλυση, να παραμείνει μέσα στην Εκκλησία, συνεχίζοντας να προσεύχεται, γιατί η έξοδος του από το Ναό, εγκυμονούσε τον κίνδυνο, να συλληφθεί και να θανατωθεί. Όμως, οι ακριβοπληρωμένοι στρατιώτες, δε σεβάστηκαν το χώρο της Εκκλησίας, ούτε και τον ίδιο, τον Άγιο Πατριάρχη Ευτύχιο, που έχοντας επικεφαλής τον αιμοχαρή Αιθέριο, συλλαμβάνουν τον Πατριάρχη και τον οδηγούν στο Μοναστήρι της Οσίας, που βρίσκονταν στη Χαλκηδόνα. Έστησαν, γρήγορα συνέδριο, που το αποτελούσαν, όλοι οι αντιφρονούντες Επίσκοποι και άρχοντες, με την κατηγορία, ότι αφιερώνει αρκετό χρόνο, να προσεύχεται, ζητώντας του επίμονα, να απολογηθεί. Έτσι, πριν, ξεκινήσει την απολογία του, τον καθαίρεσαν και στη θέση του εξέλεξαν, τον Πατριάρχη Ιωάννη τον Γ', τον ίδιο δε οδήγησαν, στο Μοναστήρι του, στην Αμάσεια.

Στο Μοναστήρι του στην Αμάσεια, που βρίσκονταν, άφησε να φανούν τα πλούσια πνευματικά του χαρίσματα και οι Μοναχοί, άρχισαν να τον θαυμάζουν. Όμως και πολλοί πιστοί, που πληροφορήθηκαν τα γεγονότα, έσπευσαν να τον συναντήσουν και να ωφεληθούν, από την πολύτιμη διδασκαλία του. Είχε δε και το ειδικό χάρισμα, να θεραπεύει

κάθε ασθένεια της ψυχής, αλλά και του σώματος και να κάνει θαύματα. Ανάμεσα, στους καθημερινά πολλούς επισκέπτες, ήταν και ένα ανδρόγυνο, που για πολλά χρόνια προσπαθούσε, να φέρει στον κόσμο παιδί, όμως ο θάνατος, το αφαιρούσε από την κοιλιά της γυναίκας, προκαλώντας, απαρηγόρητη θλίψη, στους γονείς. Μόλις, συνάντησαν τον Άγιο Ευτύχιο, έπεσαν στα πόδια του και με δάκρυα στα μάτια, τον παρακαλούσαν, να προσευχηθεί και γι' αυτούς. Εκείνος, αφού πρώτα προσευχήθηκε, στη συνέχεια τους έχρισε με άγιο έλαιο, που πήρε από το κανδήλι του Τιμίου Σταυρού και τους λέγει: « Εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να ζήσει το κυοφορούμενο βρέφος και να του δοθεί, το όνομα Πέτρος». Έτσι, χαρούμενοι πλέον οι γονείς, εγκαταλείπουν τον Άγιο και μόλις συμπληρώθηκε, ο προβλεπόμενος χρόνος, έφεραν στον κόσμο, ένα χαριτωμένο παιδί. Με τη χαρά ζωγραφισμένη στα πρόσωπα τους, εφάρμοσαν όσα ο Άγιος τους συμβούλεψε και κρατώντας στην αγκαλιά τους το νεογέννητο μωρό, έσπευσαν, να συναντήσουν και να ευχαριστήσουν τον Άγιο.

Όμως και σε άλλες περιπτώσεις, άφησε να φανούν ο Άγιος, τα σπάνια ειδικά χαρίσματα, που διέθετε. Όταν, κάποια στιγμή του έφεραν μπροστά του, ένα παιδί, που είχε ηλικία δεκατεσσάρων χρόνων και ήταν κωφό και άλαλο, οι γονείς του έπεσαν στα πόδια του Αγίου και με δάκρυα στα μάτια τον παρακαλούσαν, να τους λυπηθεί και να τους θεραπεύσει το παιδί τους. Ο Άγιος, αφού πρώτα προσευχήθηκε, στη συνέχεια έχρισε με Άγιο έλαιο, όλα τα μέλη του σώματος, το παιδί και αμέσως, άρχισε να ακούει και να μιλεί, κανονικά. Οι γονείς του, άρχισαν να υμνούν και να δοξολογούν το Θεό, μάλιστα δε σκέφτηκαν, να το αφιερώσουν στο Μοναστήρι. Όμως ο Άγιος, για λόγους που εκείνος ήξερε, δε δέχτηκε αυτή την προσφορά των γονιών, οι οποίοι το πήραν μαζί τους και με τη χαρά ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους, έφυγαν και δε σταμάτησαν ποτέ, να υμνούν και να ευχαριστούν, το Θεό. Το ίδιο ακριβώς συνέβηκε και όταν ένα τετράχρονο, άσαρκο παιδί, που έφεραν οι γονείς κοντά του, με δάκρυα στα μάτια του ζητούσαν, να το θεραπεύσει. Είχε φθάσει δε, σε τέτοιο σημείο να είναι άσαρκο, που μπορούσε πολύ εύκολα κανείς να μετρήσει τα οστά του και τις τάσεις των νεύρων, του σώματός του. Ο Άγιος, μόλις είδε το παιδί το λυπήθηκε και άρχισε αμέσως να προσεύχεται. Στη συνέχεια το χρίει σε όλα τα μέρη του σώματος του, με το άγιο έλαιο και το κοινωνεί, με τη Θεία Μετάληψη. Του δίδει και κοινό ψωμί, το οποίο προηγουμένως το ευλόγησε και το παιδί άρχισε αμέσως να συνέρχεται και να αντιδρά κανονικά. Οι γονείς και οι παρευρισκόμενοι, βλέποντας το θαύμα, άρχισαν αμέσως, να υμνούν και να δοξολογούν το Θεό.

Έτσι, μ' αυτές τις θαυματουργικές του ενέργειες και το υψηλό επίπεδο της πνευματικής του τελείωσης, κατάφερε, το όνομά του να γίνει γνωστό, στις ευρύτερες περιοχές, της Αμάσειας και πλήθος ανθρώπων συγκεντρώνονταν καθημερινά, για να τον γνωρίσουν από κοντά και να θεραπευτούν από κάθε ασθένεια της ψυχής και του σώματός τους. Συγχρόνως δε, άρχισε να σχεδιάζεται από τον Πανάγαθο Θεό και η επιστροφή του, στον Πατριαρχικό Θρόνο, της Κωνσταντινούπολης, που στερήθηκε, για δώδεκα χρόνια.

Στη βασιλεύουσα, εν τω μεταξύ, είχε πεθάνει ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός ο Α' και στο θρόνο ανέβηκε ο ανιψιός του Ιουστίνος ο Β' (565-578), ο οποίος, προκειμένου, να διοικήσει καλύτερα την αυτοκρατορία, προσέλαβε, συνάρχοντά του, το στρατηγό Τιβέριο. Την ίδια ακριβώς χρονική στιγμή, ο Πατριαρχικός Θρόνος της Κωνσταντινούπολης, τελούσε σε χηρεία, γιατί ο Πατριάρχης, που αντικατέστησε τον Άγιο Ευτύχιο, είχε πεθάνει. Έτσι, ο λαός επίμονα ζητούσε από τους δυο βασιλείς, την επιστροφή του Ευτύχιου, στον Πατριαρχικό Θρόνο. Όμως και οι δυο βασιλείς, είχαν προσωπική άποψη, για τον Άγιο Ευτύχιο, γιατί σε ανύποπτο χρόνο με τα σπάνια χαρίσματα, που διέθετε, τους είχε πει, ότι

κάποια στιγμή, θα γίνουν, οι βασιλείς της αυτοκρατορίας. Στέλνουν, λοιπόν, τους δικούς τους σκρίβωνες, που ήταν, στρατιωτική τάξη, για εμπιστευτικές θέσεις και διπλωματικές αποστολές, με εντολή, να αναζητηθεί παντού ο Άγιος Ευτύχιος και να έλθει στη βασιλεύουσα, ακόμη και παρά τη θέλησή του. Έτσι, μόλις, οι απεσταλμένοι, συνάντησαν τον Άγιο Ευτύχιο και του επέδωσαν το βασιλικό γράμμα, αμέσως, βούρκωσαν τα μάτια του και άρχισε να ευχαριστεί, το Θεό. Στη συνέχεια, αφού ευλόγησε το Μοναστήρι, την πόλη και το λαό, ακολούθησε τους απεσταλμένους, για να έλθει μαζί τους, στην Κωνσταντινούπολη.

Ο λαός της Αμάσειας και των γύρω πόλεων, μόλις, πληροφορήθηκαν το γεγονός, κατέβηκαν στους δρόμους και με δάκρυα στα μάτια, αποχαιρετούσαν, τον Άγιο Ιεράρχη τους. Όμως και πολλοί, ήταν εκείνοι, που ζητούσαν από τον Άγιο, να περάσει από τις πόλεις και τα χωριά τους, να δώσει την ευλογία του και όλοι μαζί, αναφωνούσαν, « Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου». Μ' αυτές τις ξεχωριστές και σπάνιες τιμές, επανήλθε ο Άγιος στην Κωνσταντινούπολη και κατευθύνθηκε στο Ναό της Θεοτόκου, όπου τον περίμεναν, οι ευσεβέστατοι βασιλείς, Ιουστίνος και Τιβέριος, που ένωσαν τη χαρά τους, με τη χαρά του Κλήρου και του Λαού, της Πόλης. Στη συνέχεια, τέλεσαν την Θεία Λειτουργία, όπου ο σεπτός και Άγιος Πατριάρχης, άρχισε να κοινωνεί τον Κλήρο και το Λαό, ο ίδιος προσωπικά, για αρκετές ώρες.

Μετά την επάνοδό του, παρέμεινε, στον Πατριαρχικό Θρόνο της Κωνσταντινούπολης, για περίπου πέντε χρόνια, διδάσκοντας και καθοδηγώντας το λαό του, να μένουν σταθεροί στην πίστη τους. Έτσι, πλησίασε και η λαμπροφόρος ημέρα της Αναστάσεως του Κυρίου μας, όπου ο Άγιος Ευτύχιος, τέλεσε, όλες τις ακολουθίες, που προβλέπει το Τυπικό της Ορθοδόξου μας Εκκλησίας. Μετά, που τέλειωσε τις ολονύχτιες ακολουθίες, πήγε στο Πατριαρχείο, για να ξεκουραστεί. Τότε, κάνει την εμφάνισή της, μια ασθένεια, όπου ρίχνει τον Άγιο Πατριάρχη, στο κρεβάτι του πόνου, βρίσκοντάς τον εξαντλημένο, από την αυστηρή νηστεία και την αυστηρή ασκητική ζωή. Η ασθένεια του Πατριάρχη, έπεσε σαν κεραυνός, στα κεφάλια του Κλήρου και του Λαού του, αλλά και σ' αυτούς ακόμη τους βασιλείς, που μάταια έψαχναν να βρουν τους καλύτερους γιατρούς, για να του θεραπεύσουν, την ασθένεια. Καθημερινά έβλεπαν, ότι η υγεία του, αντί να σημειώσει κάποια βελτίωση, εκείνη χειροτέρευε. Κατάλαβαν, ότι για το Άγιο Πατριάρχη τους, ο χρόνος άρχισε να μετρά αντίστροφα. Ο Ιουστίνος, σκέπτεται να τον επισκεφθεί και να του δώσει κουράγιο, στις δύσκολες ώρες, που περνά. Ήθελε, όμως, να του ζητήσει να ορίσει ο ίδιος, τον διάδοχό του. Ο Άγιος δεν του απαντά, για αρκετή ώρα. Έδειχνε, σαν κάτι να σκέπτεται. Όταν, αποφασίζει, να του απαντήσει του λέγει: « Και συ βασιλιά μου, θα εγκαταλείψεις σε τέσσερεις μήνες την παρούσα ζωή» είναι σαν να του έλεγε, ότι γι' αυτό που με ρωτάς, άφησε να το φροντίσουν, κάποιοι άλλοι.

Έτσι, όλη τη Δικαινήσιμο Εβδομάδα, πέρασε ο Άγιος Πατριάρχης Ευτύχιος, στο κρεβάτι του πόνου, με ακμαίο το νου, μέχρι την Κυριακή του Θωμά, όπου και παρέδωσε το πνεύμα του, στα χέρια του Δημιουργού Θεού. Ήταν η 6 Απριλίου του 582 μ.Χ. και τη μέρα αυτή, γιορτάζεται, από την Εκκλησία μας.

Απολυτίκιο του Αγίου:

Βίον ουράνιον, Πάτερ κτησάμενος, σκεύος επάξιον, ώφθης της χάριτος, λόγω και πράξει βεβαιών, την θείαν σοι χορηγίαν όθεν ιεράτευσας, ισαγγέλως τω Κτίσαντι, ένδοξε Ευτύχιε,

Ο Άγιος Ευτύχιος

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυριανάκης Κωνσταντίνος

Τρίτη, 19 Μάρτιος 2013 07:05 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 29 Μάρτιος 2021 19:16

Εκκλησίας ωράισμα, ην φύλαττε ταις σαις προστασίαις, πάσης ανάγκης ανωτέραν.

Ακούστε το απολυτίκιο του Αγίου:

{mp3}ag-eutuxios{/mp3}

ΠΗΓΕΣ:

1. Ο Μέγας Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας.
2. Απολυτίκια Αγίων, Bysmusic.gr, π. Νικόδημος Καβαρνός.

Το βίο του Αγίου Ευτυχίου, τον αφιερώ νω:

1. Σε όσες και όσους φέρουν βαπτιστικά το όνομα του Αγίου, να προστατεύεται η ζωή τους, από τη Χάρη Του.
2. Στην εγγονή μου Μαρκέλλα και στους γονείς της, με την ευχή, να προστατεύονται στη ζωή, από τη Χάρη Του.

Σπήλι, Μάρτιος 2013.

Σταυριανάκης Κωνσταντίνος του Βασιλείου.

Θεολόγος, πρώην Διευθυντής, Γενικού Λυκείου Σπηλίου.

{JComments ON}